

ת"פ (רמלה) 2319-11-23 - מדינת ישראל נ' מעין טלקר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2319-11-23 מדינת ישראל נ' טלקר

לפני כבוד השופט טל ענר

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת מעין טלקר

החלטה

1. הנאשמת הורשעה לפי הודאתה בעשר עבירות של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. במסגרת עבודתה במשתלה, בתקופה שבין מרץ ויוני 2023, ביצעה עסקאות זיכוי בקופת העסק וזיכתה כרטיס אשראי שהיה בבעלותה. כך, גנבה הנאשמת מן המעסיק 8,201 ₪.

2. כחלק מהסדר הטיעון שנערך עימה הוסכם שהנאשמת תפצה את מעסיקיה, בעלי המשתלה, בסך 14,253 ₪ (זהו סכום הגניבה המיוחס לפי כתב האישום המקורי טרם תיקונו, קרי הנאשמת נכונה הייתה לשפות את נפגעי העבירה במלוא נזקם הנטען על אף שלא הורשעה בגניבה של הסכום כולו). הפיצוי כולו הופקד עובר לשמיעת הטיעונים לעונש.

3. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינה של הנאשמת. מדובר בצעירה בת 24, נעדרת עבר פלילי, שמסלול חייה נורמטיבי (ברשותה תעודת בגרות מלאה, וסיימה שירות צבאי מלא). עובדת כיום בעבודות מזדמנות. לנאשמת קשר קרוב עם בני משפחתה ועם הוריה, מזכירה רפואית ואזרח עובד צה"ל.

4. הנאשמת קיבלה אחריות על ביצוע העבירות והביעה חרטה על מעשיה. לפי התסקיר, הרקע לביצוע העבירות קשר זוגי מורכב בו נשאה הנאשמת בעול הפרנסה לבדה, התקשתה לשתף במצוקתה הכלכלית ומצאה פתרון "קל" לצורך כיסוי חובות.

5. כיום סיימה הנאשמת את הקשר הזוגי הנ"ל, ומתנהלת באופן תקין הכולל עבודה יציבה והתנהלות כלכלית מאוזנת. הנאשמת גילתה מוטיבציה להשתלב בתוכנית "מנטורינג צעירות למען צעירות", תוכנית ייחודית באוניברסיטת תל אביב הנמשכת שנה, ובמסגרתה נשים צעירות

שחוו מצבי מצוקה מוכשרות לשמש כמדריכות ומסייעות לנערות צעירות במצבי מצוקה. אימה של הנאשמת דיווחה לשירות המבחן על שינוי לטובה באורחותיה של הנאשמת, כשבשונה מבעבר היא משתפת בקשייה ונעזרת בסביבתה.

6. לסיכום, ולאחר סקירת גורמי סיכון וסיכויי שיקום, סבר שירות המבחן כי העמדת הנאשמת במבחן ושילובה בתוכנית המנטורינג הנ"ל תפחית את הסיכון לביצוע עבירות נוספות. שירות המבחן המליץ שלא להרשיע את הנאשמת בשל גילה הצעיר, שיתוף הפעולה עם שירות המבחן והשתלבות הצפויה בתוכנית המנטורינג. עוד הומלץ על העמדתה במבחן ו-180 שעות של"צ.

7. בטיעונה לעונש עתרה המאשימה להשית על הנאשמת מאסר מותנה וקנס. נטען שאין מקום לבטל את ההרשעה, הן משום חומרתה הידועה של עבירת הגניבה ממעביד (ובפרט כשמדובר ב-10 גניבות נפרדות במועדים שונים), והן בשל היעדר אינדיקציה לנזק קונקרטי.

8. הסנגור ציין את הודאת הנאשמת, עברה הנקי, נסיבותיה האישיות, התסקיר החיובי שהוגש והפיצוי המלא של נפגעי העבירה. הסנגור טוען שיש לבטל את ההרשעה גם בהיעדר נזק קונקרטי, בשים לב לגילה הצעיר, וכדי שלא ייחסמו בפניה אפשרויות עתידיות.

9. המאשימה לא התייחסה מפורשות למתחם העונש ההולם, אך מטיעונה בפני עולה כי מוסכם עליה שיש לסטות מהמתחם מטעמי שיקום. על כן אסתפק ואומר בקצרה שהמחוקק (בקביעת העונש המירבי בצד העבירה) ופסיקת בתי המשפט כאחד מייחסים חומרה מיוחדת לעבירת הגניבה ממעביד, הפוגעת ישירות בקניין, כמו גם ביחסי העבודה ובאמון הניתן בעובד על ידי מעסיקו. מדיניות הענישה הנוהגת נעה בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שרות ועד למאסרים בפועל, לצד ענישה נלווית, בהתאם לנסיבות המקרה וגובה הגניבה (ר' למשל רע"פ 5819/18 **בן דוד נ' מדינת ישראל** (7.8.2018); רע"פ 7714/16 **הרשקו נ' מדינת ישראל** (8.5.2018); רע"פ 5471/15 **לסטר נ' מדינת ישראל** (19.8.2015)).

10. נדמה אפוא כי עיקר המחלוקת בשאלת ביטול ההרשעה.

כידוע, ביטול הרשעה מהווה חריג לכלל לפיו, כאשר מוכחת אשמתו של אדם התוצאה היא הרשעה בדיון (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337). לצד זאת נקבע בעניין **כתב** ובפסיקה ענפה מאוחרת להלכה זו, שניתן במקרים חריגים להימנע מהרשעת הנאשם, בהצטרף שני תנאים: (א) סוג העבירה ונסיבות הביצוע מאפשרים לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה האחרים. (ב) על ההרשעה לפגוע באופן חמור בשיקום הנאשם, ועליו הנטל להוכיח כי ייגרם נזק קונקרטי מהרשעתו. הפסיקה קבעה כי לרוב אין די בהצגת אפשרויות תיאורטיות עתידיות בהן עלול להיגרם לנאשם נזק (ר' רע"פ 1240/19 **לוי נ' מדינת ישראל** (24.3.2019, פסקה 8); רע"פ 5018/18 **בוזגלו נ' מדינת ישראל** (21.10.2018, פסקה 9);

רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013, פסקה 10);

11. בחינת התנאי הראשון במקרה זה מעלה כי מדובר בעבירת רכוש, הפוגעת כאמור ביחסי האמון שבין עובד ומעסיקו. המחוקק קבע לעבירה זו עונש מירבי של 7 שנות מאסר (לעומת גניבה "רגילה" שנושאת עונש מירבי של 3 שנות מאסר). מנגד, אופפות את ביצוע העבירות נסיבות שבהצטברן יכולות "לשאת" את ביטול ההרשעה: ראשית, היקף הגניבה מסתכם באלפי שקלים. שנית, הנאשמת היטיבה את נזקי המעסיק ופיצתה אותו אף מעבר להיקף הגניבה בה הורשעה; שלישית, התרשמתי מן האמור בתסקיר שהעבירות בוצעו על רקע גיל צעיר, חוסר בשלות ותגובה בלתי אדפטיבית של הנאשמת למצב משברי אליו נקלעה בנקודת זמן מסוימת, ואין מדובר בעבירות פרי תכנון מדוקדק או דפוס עברייני. **בנסיבות אלה, סבורני כי הפגיעה באינטרס הציבורי שבשמירה על יחסי עובד ומעסיק אינה ברף חומרה שמחייב הרשעה בדין.**

12. במסגרת התנאי השני שיש לבחון נדרשת הנאשמת להוכיח את הנזק שייגרם לה מהרשעה בדין. אכן, לא הוכח בפניי נזק קונקרטי מובהק, אולם בעניינה שוכנעתי שיש להיעתר לבקשת הנאשמת חרף כך ולבטל את ההרשעה, וזאת מהנימוקים המצטברים הבאים:

13. **ראשית**, הפסיקה תיארה את ההכרעה בשאלת אי-הרשעה כמעין "מקבילית כוחות", בה קיים קשר בין חומרת העבירה ונסיבותיה ובין הנטל המוטל על הנאשם להוכיח נזק עתידי:

"חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שנלקח בחשבון באיזון שקבעה הפסיקה לבחינת שאלת ההימנעות מהרשעה בפלילים, בין האינטרס הציבורי שבהרשעה לבין נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה. ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדין" (רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' שבתאי, פסקה 39 (10.9.2013)).

14. בענייננו נסיבות ביצוע העבירה אליהן התייחסתי לעיל (ובראשן היקף הגניבה, מניעי הנאשמת, הפיצוי מלא) ממקמות את האירוע העברייני ברף נמוך יחסית בנוף עבירות הגניבה ממעביד, והדבר מאפשר גמישות רבה יותר בשלב הערכת הנזק הפוטנציאלי.

15. **שנית**, התרשמתי כי המלצת שירות המבחן (בהסתייגות הידועה שמדובר בגורם ממליץ בלבד), מבוססת על ההיכרות הבלתי אמצעית עם הנאשמת ועל האבחון שנעשה לה - היא המלצה ראויה. כחלק מאותה "מקבילית כוחות", ככל שסיכויי השיקום טובים יותר, והמלצת התסקיר

מובהקת יותר, ניתן להקל בדרישת הוכחת הנזק. לעניין זה ר' לדוגמה את עפ"ג (מרכז) 16887-04-22 **כהן נ' מדינת ישראל** (7.7.2024), תיק אלימות במשפחה (מאטרייה בה הימנעות מהרשעה היא תוצאה חריגה ביותר) בו בוטלה ההרשעה על ידי ערכאת הערעור, וזאת במוצהר חרף היעדר נזק קונקרטי.

16. **שלישית**, הפסיקה הכירה בכך שניתן במקרים מתאימים להימנע מהרשעה גם בלי שהוכח נזק קונקרטי (רע"פ 8215/16 **יצחק נ' מדינת ישראל**, 29.3.2017; ע"פ 4466/13 **פורטל נ' מדינת ישראל**, 22.5.2014; ע"פ 111/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, 1.4.2014; עפ"ג (מרכז) 14167-10-15 **אלמנאו נ' מדינת ישראל**, 9.2.2016).

בפסקי דין אלה, ובאחרים, הוטעם כי גילו הצעיר של הנאשם מצדיק לעיתים כשלעצמו התבוננות שונה ומתן משקל אחר לשאלת קיומו של נזק קונקרטי. זאת, בשל העובדה שנאשמים צעירים עדיין לא ביססו את השכלתם ואת דרכם המקצועית. עתידם לפניהם, והם טרם צברו "קילומטרז'" מספיק במערכות חייהם שיכול לבסס נזק מוחשי. בנוסף, נקבע רבות בפסיקה שנאשמים בשנות העשרים המוקדמות לחייהם מצריכים לעיתים התייחסות עונשית ייחודית ומותאמת. הדבר כמובן בא לידי ביטוי גם בסעיפים 40ט(א)(6) ו- 40יא(1) לחוק העונשין ולהשקפתי סעיפים אלה מקרינים גם על המשקל שניתן לייחס לגיל הצעיר בהקשר של אי-הרשעה.

17. סיכומי של דבר, מדובר באישה צעירה ונורמטיבית שמעדה באופן חד פעמי, שעתידה לפניה, שפיצתה את נפגעי העבירה, משתפת פעולה בהליך הטיפול ואף שואפת להשתלב בתוכנית במסגרתה תסייע בעצמה בשיקומן של נשים ונערות אחרות. בנסיבות חריגות אלה, ומבלי לגרוע דבר מאחריותה לעבירות שביצעה, מצאתי כי סיום ההליך ללא הרשעה מגשים את האינטרס הציבורי.

18. **לאור האמור ומכוח סעיף 192 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת, ומשית עליה צו מבחן למשך שנה וכן צו של"צ בהיקף 200 שעות. שירות המבחן יגיש תוך 45 ימים תוכנית של"צ.**

זכות ערעור תוך 45 ימים.

עותק לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ג תשרי תשפ"ה, 15 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.

